

Sygn. akt I C 645/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2017 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa I. R.

przeciwko A. R.

o zapłatę

orzeka

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powódki I. R. na rzecz pozwanego A. R. kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. przyznaje od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Ciechanowie) na rzecz adwokata J. M. kwotę 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) plus podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce I. R. z urzędu;

IV. odstępuje od obciążania powódki pozostałymi kosztami postępowania sądowego.

Sygn. akt I C 645/16

UZASADNIENIE

Powódka I. R. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata J. M. w pozwie złożonym do tegoż Sądu w dniu 27 maja 2016 r. (skonkretyzowanego w piśmie z dnia 29 grudnia 2016 r.) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego A. R. kwoty 6.071,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wносиła o zasądzenie kosztów procesu, natomiast jej pełnomocnik o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone ani w całości, ani w części.

Uzasadniając żądanie powódka wskazała, że dochodzona kwota stanowi połowę ściągniętej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie U. P. w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie o sygn. akt Km 343/12 należności przysługującej (...) Oddział (...) w W. zasądzonej m.in. przeciwko niej przez referendarza sądowego w tut. Sądzie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 29 września 2006 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1317/06 w kwocie 15.356,49 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Wierzytelność ta przysługuje agencji m.in. w stosunku do niej z tytułu zadłużenia czynszowego mieszkania położonego przy ul. (...) w C.. Dalej powódka wskazała, że małżonkowie wynajmowali te mieszkanie w celu zaspokajania potrzeb bytowych rodziny przez okres 1

roku (na ten czas powódka tam została zameldowana – błędnie podając przez wynajmującego, że jest jego kuzynką), płacąc miesięczny czynsz w wysokości 600,00 zł. Powódka spłaciła należność opiewającą na kwotę ok 12.142,00 zł, po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej wskutek orzeczenia w dniu 14 marca 2013 r. przez Sąd Okręgowy w Płocku rozvodu (sygn. akt I C 2088/12). Kiedy były mąż dowiedział się o zadłużeniu odmówił pomocy w jego spłacie, twierdząc, że nie wiedział nic o wynajęciu mieszkania i związanych z tym opłatami, myśląc że była to umowa użyczenia zawarta między powódką, a jej wujkiem. Ponadto wskazał powódce, że wówczas był on na rocznym zawodowym szkoleniu w szkole policyjnej w S., gdzie był też zakwaterowany. Powódka wskazała, że twierdzenia pozwanego są błędne, albowiem pozwany nie tylko wiedział, że powódka ma zamiar wynająć mieszkania, ale była to wspólna decyzja małżonków, poza tym w mieszkaniu tym znajdowały się jego rzeczy, zaś on sam co weekend – na tzw. „przepustkę” - przyjeżdżał do mieszkania w odwiedzany do niej i ich syna. Tym samym w ocenie I. R. pozwany, jako były mąż winien mieć udział w spłacie zadłużenia, jako że, przedmiotowe zobowiązanie było zaciągnięte w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny, natomiast spłacone zostało przez powódkę z jej majątku osobistego po ustaniu wspólności. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powódka podała art. (...) § 1 zd 2 KRIO i art. 30 § 1 KRIO. (pozew k. 2-5, 48-49 akt)

Pozwany A. R., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika z wyboru w osobie radcy prawnego B. K., wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany kwestionował zasadność dochodzonej kwoty tak co do zasady, jak i wysokości oraz negował podstawę do obciążenia go udziałem w istniejącym zobowiązaniu jaki powódka posiada względem (...) Oddział (...) w W., wskazując, że przedmiotowe zobowiązanie nie może zostać zakwalifikowane do katalogu zobowiązań określonych w art. 30 § 1 KRIO, tj. zobowiązań zaciągniętych na zaspokojenie zwykłych potrzeb rodziny, w związku z czym nie jest ono objęte solidarną odpowiedzialnością obojga małżonków. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, że nie był stroną zawartej umowy jak też, że nie zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu. Wskazywał, że umowa została zawarta wbrew jego woli, albowiem wielokrotnie proponował powódkę, żeby podczas jego rocznej nieobecności związanej z wyjazdem na szkolenie policyjne do S. i tamtejszym jego zakwaterowaniem, wraz z synem wprowadziła się do mieszkania jego matki. Powódka tę propozycję odrzuciła i wbrew jego wiedzy zawarła z A. M. (1) umowę. Powódka wyprowadziła się z mieszkania A. M. (1) do jego matki dopiero po dowiedzeniu się o zadłużeniu lokalu. Ponadto w ocenie pozwanego treść przedstawionej umowy, wskazuje na to, że była to umowa użyczenia, a nie umowa najmu. W związku z tym brak jest podstaw, aby sądzić że żądane przez powódkę zobowiązanie powstało z powodu braku zapłaty należności za czynsz najmu, a jeśli nawet przyjąć że, była to umowa najmu, zaś czynsz wynosił 600,00 zł – tak jak to wskazuje powódka – to zobowiązanie ją obciążające w dalszym ciągu nie powstało z uwagi na brak zapłaty ciążącego na niej obowiązku uiszczenia czynszu najmu – skoro – jak twierdzi - opłacała go regularnie. W ocenie pozwanego dochodzone zobowiązanie powstało w wyniku lekkomyślności i nieudolności powódki, które przejawiało się brakiem złożenia przez nią stosownego środka zaskarżenia nakazu zapłaty, skoro zgodnie z twierdzeniem powódki o braku jej legitymacji biernej do występowania w postępowaniu toczącym się w tut. Sądzie pod sygn. akt I Nc 1317/06. (odpowieź na pozew – k. 35-36v akt)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

I. R. i A. R. w dniu 2 sierpnia 2003 r. zwarli związek małżeński. Małżonkowie nie zawierali żadnych umów majątkowych małżeńskich.

bezsporne

Sąd Okręgowy w Płocku w dniu 14 marca 2013 r. wydał wyrok w którym rozwiązał przez rozwód małżeństwo zawarte w dniu 2 sierpnia 2003 r. między A. R., a I. R..

dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Płocku – k. 11 akt

Do chwili obecnej małżonkowie R. nie przeprowadzili podziału majątku.

dowód: zeznania powódki – k. 42-43, 64-65 akt

Na początku małżeństwa małżonkowie R. mieszkali w W., po urodzeniu dziecka – pod koniec 2004 r. przeprowadzili się do C. do rodziców I. R..

dowód: zeznania świadka T. N. (1) – k. 63 akt, zeznania świadka D. N. – k. 63 akt, zeznania powódki – k. 42-43, 64-65 akt, zeznania pozwanego – 43,65 akt

W dniu 1 września 2005 r. I. R. zawarła z A. M. (1), reprezentowanym przez pełnomocnika – G. J. umowę, która upoważniała małżonków – I. i A. R. do zamieszkania w mieszkaniu położonym przy ul. (...) w C. należącym do A. M. (1), a znajdującym się w zasobach mieszkaniowych (...) Oddział (...) w W. (dalej: (...)) w zamian za opiekę. A. R. nie był obecny przy podpisywaniu umowy, ponieważ od początku września 2005 r. do 8 sierpnia 2006 r. odbywał szkolenie zawodowe podstawowe prowadzone przez Wyższą Szkołę (...) w S.. Powódka po zawarciu umowy została zameldowana czasowo w tym mieszkaniu przez jego właściciela, przy wskazaniu, że jest jego kuzynką.

dowód: umowa z dnia 1 września 2005 r. – k. 7 akt, zeznania powódki – k. 42-43, 64-65 akt, zeznania pozwanego – 43,65 akt

A. R. w czasie tzw. „przepustki” przyjeżdżał w odwiedziny do powódki i ich wspólnego małoletniego dziecka – K. R.. W mieszkaniu zajmowanym przez małżonkę i ich dziecko były również jego rzeczy.

dowód: umowa z dnia 1 września 2005 r. – k. 7 akt, świadectwo ukończenia szkolenia zawodowego podstawowego przez A. R. – k. 39 akt, zeznania powódki – k. 42-43, 64-65 akt, zeznania pozwanego – 43,65 akt

Dowiedziawszy się, że mieszkanie przy ul. (...) w C. jest zadłużone, I. R. wraz z dzieckiem, przed wrześniem 2006 r. – wyprowadziła się do teściowej.

dowód: zeznania powódki – k. 42-43, 64-65 akt

Pozwem z dnia 25 września 2006 r. (...) wniosła do tut. Sądu pozew o zasądzenie solidarnie od pozwanych – I. R., E. M. (żona A. M. (1)) i A. M. (2) (syn A. M. (1)) kwoty 15.356,49 zł wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu (...) wskazał, że w/w osoby zajmują kwaterę stałą nr (...) przy ul. (...) w C., zaś na jej koncie na dzień 31 maja 2006 r. widnieje zadłużenie w kwocie 15.356,49 zł

dowód: pozew – k. 2-3v, wezwanie przedsądowe do zapłaty – k. 10-11: akt sprawy I Nc 1317/06

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie w dniu 29 września 2006 r. uwzględnił w/w żądanie (...) i w dniu 29 września 2006 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 1317/06 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwany – I. R., E. M. i A. M. (2) aby zapłacili solidarnie powodowi (...) kwotę 15.356,49 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2006 r. do dnia zapłaty oraz zasądził koszty procesu. Nakaz zapłaty się uprawomocnił. Na wniosek wierzyciela powyższemu orzeczeniu została nadana klauzula wykonalności.

dowód: nakaz zapłaty – k 17: akt sprawy I Nc 1317/06

W dniu 16 czerwca 2008 r. A. R. zawarł z G. P. umowę użyczenia lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w C. na czas nie oznaczony.

dowód: umowa użyczenia z dnia 16 czerwca 2008 r. zawarta między A. R., a G. P. – k. 61-61v akt

Na wniosek (...) z dnia 22 lutego 2012 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie U. P. wszczęła postępowanie egzekucyjne m.in. przeciwko I. R..

dowód: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego – k 1-1v akt sprawy Km 343/12

I. R. spłaciła zasądzoną należność częściowo, w kwocie ok 12.142,00 zł.

bezsporne

W dniu 20 kwietnia 2015 r. I. R. zawarła z (...) umowę której przedmiotem było ustalanie zasad uregulowania przez nią na rzecz (...) wymagalnych należności z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego położonego w C., przy ul. (...). I. R. oświadczyła w nim, że zadłużenie względem (...), wg. stanu na dzień 17 kwietnia 2015 r. wynosi 12.092,91 zł stanowiącej należność główną i odsetki ustawowe powstałe w związku z opłatami i opłatami pośrednimi. Biorąc pod uwagę szczególną sytuację finansową i bytową dłużniczki, jej możliwości płatnicze oraz uzasadniony interes wierzyciela (...), wyraził zgodę na spłatę kwoty 12.092,91 zł w odroczonej terminie zapłaty, tj. do dnia 30 września 2016 r.

dowód: umowa zawarta między I. R., a (...) Oddział (...) w O. – k. 12-13 akt

W dniu 3 czerwca 2016 r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie U. P. umorzyła postępowania w sprawie Km 343/12 w części dotyczącej dłużniczki I. R..

dowód: postanowienie 224-224v akt sprawy Km 343/12

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów dołączonych przez strony w toku postępowania oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy tut. Sądu I Nc 1317/06 oraz aktach postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie U. P. Km 343/12, jak również częściowo na podstawie zeznań świadków – T. N. (1) i D. N. – ojca i brata powódki, W. Ż. oraz samych stron postępowania.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki i świadka T. N. (2) w zakresie twierdzenia przez nich, że małżonkowie R. na podstawie przedmiotowej umowy zobowiązani byli uiszczać na rzecz A. M. (1) należności za zamieszkiwanie w lokalu położonego przy ul. (...) w C. w kwocie 600,00 zł miesięcznie. Treść umowy nie przedstawia żadnych zapisów o obowiązku uiszczania na rzecz A. M. (1) jakiegokolwiek czynszu, a jedynie – o zamieszkiwaniu przez małżonków R. w lokalu w zamian „za opiekę”. Powódka natomiast mimo ciężącego na niej obowiązku dowodzenia swych twierdzeń wynikającego m.in. z art. 6 KC, formułującego podstawową zasadę ciężaru dowodu w procesie cywilnym nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających późniejszą zmianę postanowień umowy między nią, a A. M. (1), nie wniosła ponadto chociażby o wezwanie go przed Sąd i przeprowadzenie dowodu z jego zeznań jako świadka lub innej osoby będącej obecnej podczas modyfikacji treści umowy (w przypadku zmiany treści umowy jedynie w formie ustnej), jak wreszcie nie przedstawiła żadnego dokumentu – aneksu do umowy statuującego zmiany (w przypadku zmiany treści umowy w formie pisemnej).

Natomiast zeznania świadka W. Ż. nie były przydatne do ustalenia stanu faktycznego, ponieważ świadek ten znał tylko powódkę z widzenia, pozwanego w ogóle, nie wiedział nawet czy strony zamieszkiwały w przedmiotowym mieszkaniu. Tym samym Sąd uznał, że powyższe zeznania nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy i pominął jej w całości jako zbędne przy ferowaniu rozstrzygnięcia.

W pozostałym zakresie Sąd dał wiarę zeznaniom stron i świadka D. N., gdyż były ze sobą zgodne i wzajemnie się uzupełniały.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka I. R. dochodząc zapłaty od pozwanego A. R. kwoty 6.071,00 zł, tytułem regresu stanowiącego połowę wyegzekwowanej od niej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ciechanowie U. P. wierzytelności orzeczonej przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie na rzecz (...) Oddział (...) w W. (dalej:

(...)), wskazała jako podstawę żądania art. 30 § 1 KRIO, zgodnie z którym oboje małżonkowie są odpowiedzialni solidarnie za zobowiązania zaciągnięte przez jednego z nich w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny oraz art. 45 § 1 zd. 2 KRIO zgodnie z którym może żądać (każdy z małżonków) zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny.

W ocenie Sądu w ustalonych w sprawie okolicznościach nie sposób uznać wskazanych podstaw uzasadniających roszczenie powódki, a to z poniżej przedstawionych względów.

Przede wszystkim należy stwierdzić, że jeżeli umowę najmu lokalu mieszkalnego, o którym mowa w art. 680⁽¹⁾ k.c., zawarł tylko jeden z małżonków, to tylko on jest podmiotem, który zaciągnął zobowiązanie. Wobec wynajmującego ponosi odpowiedzialność z tytułu czynszu najmu solidarnie z drugim małżonkiem na podstawie art. 30 § 1 k.r.o. Jednocześnie, ponieważ z mocy art. 680⁽¹⁾ k.c. drugi małżonek uzyskał status najemcy, podstawę solidarnej odpowiedzialności małżonków za czynsz najmu stanowi również art. 380 § 2 k.c. Nie przekonuje pogląd, iż podstawę prawną tej odpowiedzialności stanowi przepis art. 688⁽¹⁾ k.c. Z treści powyższego przepisu wynika bowiem, że stanowi on źródło solidarnej odpowiedzialności najemcy i wymienionych w nim osób niebędących najemcami, natomiast nie kreuje solidarnej odpowiedzialności najemców. Roszczenie o rozliczenie nakładów, wydatków i spłaconych długów powstaje w chwili dokonania nakładów, poniesienia wydatków czy spłacenia długów. Zwrotu nakładów i wydatków oraz rozliczenia spłaconych długów dokonuje się w zasadzie w postępowaniu o podział majątku wspólnego i tylko w ramach tego postępowania. Od chwili wszczęcia postępowania o podział majątku wspólnego nie można orzekać w sprawach unormowanych w art. 45 w jakimkolwiek innym postępowaniu (art. 618 § 2 k.p.c. w zw. z art. 567 § 3 i art. 688 k.p.c.; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 18 stycznia 1982 r., III CZP 54/81, LexisNexis nr 301655, OSNCP 1982, nr 5-6, poz. 71). Ponieważ I. R. nie wystąpiła z żądaniem rozliczenia w sprawie o podział majątku, to już z tego względu powództwo podlegało oddaleniu.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez strony należy stwierdzić, że zawarta przez powódkę I. R. z A. M. (1) – w czasie kiedy strony niniejszego postępowania były jeszcze małżeństwem, tj. w dniu 1 września 2005 r. umowa została zawarta niewątpliwie w celu zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny, albowiem upoważniała małżonków R. do zamieszkiwania w mieszkaniu położonym przy ul. (...) należącym do A. M. (1), a znajdująca się w zasobach mieszkaniowych (...), w zamian za opiekę. Jednakże wbrew twierdzeniu powódki, w ocenie Sądu umowa ta nie była umową najmu, albowiem w treści tej czynności prawnej brak było przedmiotowo istotnych składników, tzw. essentialia negotii, które określają typ tej czynności (w szczególności typ umowy) i charakter wynikającego z niej stosunku prawnego. W rozumieniu art. 659 § 1 KC składnikami istotnymi umowy najmu w szczególności są – przedmiot najmu i czynsz, albowiem zgodnie z treścią wskazanego przepisu - przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz (§ 1); czynsz może być oznaczony w pieniądzu lub w świadczeniach innego rodzaju (§ 2). W niniejszej sprawie w treści przedmiotowej umowy wskazany był jedynie jej przedmiot – mieszkanie położone w C. przy ul. (...), natomiast brakowało w niej jakichkolwiek zapisów odnoszących się do czynszu - wskazano jedynie, że małżonkowie R. mogą zamieszkiwać w tym lokalu „w zamian za opiekę”. W toku postępowania powódka co prawda wskazywała, że strony umowy w późniejszym terminie kwestię czynszu ustaliły i skonkretyzowały w formie ustnej – jako płatnego miesięcznie w kwocie 600,00 zł; co częściowo potwierdził podczas zeznań zawnioskowany przez nią świadek T. N. (1) – jej ojciec mówiąc, że „widział tą umowę” „mieli płacić 600,00 zł czynszu”. Sąd nie dał temu wiary, albowiem uznał, iż są to jedynie gołosłowne twierdzenia powódki, natomiast zeznania świadka nie mogą zostać uznane za w pełni wiarygodne, skoro po pierwsze świadek tylko widział pierwotną treść umowy, po drugie nie wskazał, że był obecny podczas ustnych zmian postanowień tej umowy czynionych przez jej strony, po trzecie - fakt, że jest on ojcem I. R., czyli osobą bliską dla powódki może przemawiać o jego stronniczości, skoro zaś drugi ze świadków brat powódki - D. N. do powyższej „ustnej” klauzuli - w żaden sposób już się nie odniósł. Powódka poza tym mimo zapewnień o płaceniu przez nią co miesięcznego czynszu - nie przedstawiła Sądowi żadnych dowodów o dokonanych przez nią wpłatach, jak też żadnych pokwitowań przez właściciela o ich przyjęciu.

Natomiast mimo twierdzeń powódki o zawarciu umowy najmu, w ocenie Sądu analiza treści tej umowy – jak to zasadnie podniósł pozwany – nie przemawia za zakwalifikowaniem jej jako umowy najmu, lecz elementy przedmiotowo istotne w niej zawarte wskazują, że może to być umowa użyczenia, bowiem zgodnie z art. 710 KC – statuującym ten typ umowy – przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy lub też można stwierdzić, że właściciel mieszkania A. M. (1) chcąc się przysłużyć małżonkom R. wyświadczył im grzeczność i przekazał im do nieodpłatnego używania przedmiotową nieruchomość, z zastrzeżeniem zwrotu na każde jego wezwanie – czyli mogło to być prekarium. Oba powyższe stosunki w żaden sposób nie obligują biorącego w użyczenie / prekarzystę do uiszczania na rzecz użyczającego / udzielającego prekarium do jakiegokolwiek wzajemnego świadczenia, chociażby pieniężnego. Tym samym należy przyjąć, że powódka wraz z synem była uprawniona do zamieszkiwania w lokalu A. M. (1), przy czym nie była w ogóle zobowiązana do uiszczania na jego rzecz jakiegokolwiek czynszu, a jedynie winna była „opiekować” się lokalem, przez co niewątpliwie należy rozumieć m.in. bieżące jego utrzymanie, sprzątanie w nim.

Natomiast nawet jeżeli przyjąć – jak to twierdzi powódka - że była to umowa najmu, w której małżonkowie R. byli zobowiązani do uiszczania na rzecz A. M. (1) czynszu w kwocie 600,00 zł miesięcznie, to mieszkając wspólnie z dzieckiem w najmowanym lokalu przez rok suma czynszu wyniosła łącznie tylko 7.200,00 zł (600,00 zł x 12 miesięcy), a nie 12.142,00 zł, którą to kwotę powódka spłaciła na rzecz (...). Powódka nie przedstawiła natomiast żadnego dowodu pozwalającego Sądowi na zweryfikowanie sposobu wyliczenia przez nią kwoty dochodzonej pozwem opiewającej na 6.071,00 zł oraz okresów – miesięcy – za jakie ta należność została naliczona, chociażby przez zwrócenie się do (...) o wyliczenie dokonanego salda zadłużenia na koncie mieszkania, czy też do A. M. (1) o stosowne wyjaśnienia. Kobieta wskazała jedynie w trakcie postępowania, że „płaciła wynajmującemu regularnie czynsz”, pozwany wskazywał natomiast, że podczas szkolenia „przesyłał powódce pieniądze”, zaś dalej powódka – zarówno w treści pozwu, jak i podczas zeznań - wskazywała, że „mieszkanie to było już zadłużone”, przed zawarciem przez nią umowy. Tym samym powyższe wyłącza solidarną odpowiedzialność współmałżonka jako zobowiązania zaciągniętego przez drugiego małżonka na inne potrzeby niż zaspokajanie zwykłych potrzeb rodziny.

W tym miejscu natomiast należy wyjaśnić pojęcie w/w zwykłych potrzeb rodziny wskazanych jako jedna z przesłanek zastosowania w niniejszej sprawie regresu na mocy art. 30 KRIO, które już w drugiej połowie XX wieku starała się wyjaśnić judykatura oraz piśmiennictwo. Między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 22 czerwca 1996 r. (sygn. akt I CR 544/66, OSP 1967, Nr 9, poz. 225) zajął stanowisko, że za zobowiązania zaciągnięte w sprawach wynikających z zaspokajania zwykłych potrzeb rodziny należy uznać tylko takie zobowiązania, które odnoszą się do normalnych codziennych potrzeb rodziny, wymagających bezwzględnego zaspokajania bez konieczności podejmowania przez małżonków specjalnych decyzji. Zaś J. Gaja w komentarzu do art. 30 KRIO pod red. Pietrzykowskiego (Komentarz 2015, wyd. 4, LEX 2017 r.) wskazał, że wyjaśniając pojęcie zwykłych potrzeb rodziny, należy mieć na uwadze, że art. 30 § 1 KRIO wprowadza w drodze wyjątku solidarną odpowiedzialność obojga małżonków, mimo że czynności prawnej dokonał jeden z nich. Toteż pojęciu temu należy nadawać możliwie wąskie znaczenie. Bez wątpienia do zobowiązań zaciągniętych w sprawach związanych z zaspokajaniem zwykłych potrzeb rodziny należą zobowiązania wynikające z powtarzalnych czynności dotyczących wspólnego gospodarstwa domowego oraz wychowania dzieci. Muszą to być zwykłe, normalne potrzeby, służące zaspokajaniu bieżących potrzeb danej rodziny. Natomiast w orzeczeniu z dnia 29 października 1955 r. (II CR 633/54, OSN 1956, Nr 4, poz. 102) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że zobowiązania wynikające z zawartej przez jednego z małżonków umowy najmu lokalu mieszkalnego przeznaczonego na zamieszkanie małżonków są zobowiązaniami zaciągniętymi przez jednego z małżonków w zwykłych sprawach rodziny.

Natomiast skoro Sąd uznał, że na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie można przyjąć, że między powódką, a A. M. (1), doszło do zawarcia ważnej umowy najmu – z powodu braku jednego z elementów koniecznych takiej umowy – kwotowo wskazanej wysokości czynszu lub też podstaw do jej określenia, przy jednoczesnym podkreśleniu przez Sąd że, umowę z dnia 1 września 2005 r. można zakwalifikować jedynie jako użyczenie lub prekarium które w ogóle nie obligują biorącego w użyczenie / prekarzystę do uiszczania świadczenia pieniężnego na rzecz drugiej strony, to tym samym powód – mimo zawarcia umowy która niewątpliwie miała na celu

zaspokajanie zwykłych potrzeb rodziny, w postaci zamieszkiwania w lokalu A. M. (1) - nie jest w ogóle zobowiązany solidarnie z powódką do uiszczania na rzecz (...) zasądzonej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym przez referendarza sądowego w tut. Sądzie w sprawie o sygn. akt I Nc 1317/06 należności, przez co w niniejszej sprawie nie ma zastosowanie art. 45 § 1 zd 2 KRIO i żądanie zwrotu połowy wydatków, które poczyniła powódka z jej majątku osobistego po ustaniu wspólności majątkowej na poczet zadłużenia (...). Również z tych przyczyn powództwo należało oddalić, o czym orzeczono w pkt I sentencji wyroku.

Powódka przegrała proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 § 1 i 2 KPC strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty, które Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku składają się koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie pełnomocnika ustanowionego z wyboru przez pozwanego w osobie radcy prawnego w kwocie 2.400,00 zł których wysokość wynika z przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U z 2015, poz. 1804 z późn. zm.) oraz 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W pkt III sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2015.615 j.t.) w zw. z § 8 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U z 2015 r., poz. 1801) przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Ciechanowie na rzecz adwokata J. M. kwotę 2.400,00 zł plus podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce I. R. z urzędu.

Na podstawie art. 102 KPC mając na uwadze trudną stulacie finansową powódki Sąd w pkt IV odstąpił od obciążania jej pozostałymi kosztami postępowania, tj. opłaty sądowej od pozwu od której uiszczenia została zwolniona i kosztów podróży związanych ze stawiennictwem w Sądzie na rozprawie w dniu 10 marca 2017 r. świadka W. Ż., które to kwoty Sąd przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)